

Ve stylu vintage

**Pavla Kirschner (vpravo)
a majitelka, paní Jaroslava**

„Třnu ke starým věcem, ale nedokázala jsem z nich vytvořit jednotný a osobitý celek...“ říká majitelka bytu paní Jaroslava. „Tento interiér ve stylu vintage je postaven vesměs na kusech, kterým se v Čechách říká harampádí a končí na půdě. Přitom s nimi můžete udělat zázraky, které moc nestojí,“ podotýká bytová designérka Pavla Kirschner.

*U nově zařízené kuchyni
obstojí i linka stará čtrnáct let
v nadčasovém bílém provedení.*

aneb Staromilská moderna

Text: Kateřina Nová; Foto: Richard Dvořák

„Poklady“ z půdy, internetových aukcí a pár designových kousků. To je podstata silného kouzla interiéru, který vám představíme. Sálá z něj náklonnost ke starým časům. Ta je základem stylu vintage, který se těší velké oblibě. Jen se s ním musí umět zacházet. →

Nohu lampy našla Pavla na půdě, stínítko je nové. Červený akcent z knihovny se opakuje na obraze na zdi i plakátě.

*Z obývacího prostoru vstoupíte
na zadržku za domem.*

Kuchyni rozsvítila tapeta,
„oprášené“ taburetky
z půdy a perský koberec
za pár stokorun.

Než přišla do tohoto bytu bytová designérka Pavla Kirschner, nebyl nijak nevkusný, nepraktický či nemoderní. „Stále jsem se snažila něco vylepšovat, měnit, ale pořád tu něco chybělo. Netušila jsem, jak dál,“ líčí Jaroslava, paní domu. V bytě, který se nachází v patře rodinného domu nedaleko Teplic, žije se svým mužem, dospělé děti se už osamostatnily. Jaroslava je povoláním aranžérkou, vlastní také obchod v Teplicích s názvem Pro radost s bytovými doplňky a nábytkem a právě to byl podle ní hlavní problém. „Příliš jsem vše aranžovala, ladila do stejných barev a pořád to nebylo ono...“, vzpomíná. Když se ale potkala s Pavlou Kirschner a navštívila její vlastní byt (který jsme představili v zářijovém čísle Domova v roce 2008), kde se staré snoubilo s novým a odkud vyzařoval jakýsi jednotný duch, věděla, že takhle by to mělo vypadat i u ní doma.

Za málo peněz...

„Proměna tohoto interiéru nespočívá v zásadních přestavbách či obnovách. Je příkladem toho, jaké se dají dělat základy s minimem finančních nákladů,“ podotýká bytová designérka Pavla Kirschner. Podle ní je bohužel v naší zemi zvykem uklízet staré

věci na půdu, chalupu, „staré harampádí“ vyhazovat, přitom může být plnohodnotnou součástí moderního interiéru.

Poklady z půdy

Velká část vybavení, které dnes paní Jaroslava s manželem užívají, ležela na jejich půdě. Pavla na ni zaměřila hned v první fázi. „Našli jsme tam spoustu pokladů,“ říká Pavla. Další součásti zařízení jsou buď „ostaršené“ nové věci (ve vytváření přesvědčivé patiny je Pavla odbornicí), nebo vtipné nápady a pár designových kousků, které jsou nadčasové a v tomto interiéru zdravě vyvažují sílu starých kusů.

Ještě starší peršan

Úzkou a dlouhou místnost, v níž se nachází kuchyně, se paní Jaroslava snažila dlouho ladit do hnědých a béžových odstínů. „Zásadní proměnu sem přinesla tapeta, kterou jsem koupila v Německu, a kovový pult, který pochází z Loděnice. Ten sympaticky narušuje pocit z dlouhé úzké místnosti. Byl také největší investicí. V prodejně Snel jsme k němu pořídili ještě dvě štokrлата, na internetu jsme koupili použitý perský koberec, který Jarka na několika místech ještě rozstříhala a zase →

Dekoratívní talíře jsou opět populární.

Skříňka z borovicového dřeva dostala „novou“ patinu.

Pavla v kuchyni zachovala jídelní stůl, židle i lavičku.

Ve vstupní chodbě domu se maloval nový sokl.

Odsunout židličky někdo zapomněl.

Nápad z předsíně - dvoubarevné tonetky - z půdy.

Televizní stůl je nový kus, přeřízný načerno a opatřený novými úchyty. Černý je nově i kdysi zlatý lustr.

*Na půdě našla designérka obrazy,
nabu k lampě, schod – desku stolu, pohovku...*

sešila, aby vypadal ještě starší, a obarvila na modrozeleno. Vyšel tak na přibližně tisíc korun, přitom je to velmi moderní interiérový doplněk. Zachovali jsme kuchyňskou lavičku s nádhernou patinou i masivní jídelní stůl a židle. Jarce jsem zakázala vyhodit je,“ líčí s úsměvem Pavla. Skříňka z borovicového dřeva za lavičí se jen natřela načerno a dostala patinu, dnes vypadá jako letitý kus... Tato barva nejen patří do stylu vintage, ale zároveň s ní Pavla zvýraznila stěnu.

Drobnosti a detaily

Původně měla v kuchyni paní domu béžové závěsy s leskem. Ty Pavla vyměnila za lněné, lehce průsvitné a sítotiskem na ně nechala přenést motivy hlav z dílny slavného italského designéra Piera Fornasettiho. „Ty místnost doslova rozzářily. Stejný motiv jsem přenesla na nástěnné talíře, které jsou ve světě doslova hitem. Dají se omývat, ale jíst se z nich nedá. Pak už jsou tu jen věci, které jsme snesli z půdy. Staré obrazy, natřené, nově potažené taburetky u dveří,“ vypočítává Pavla.

Čtrnáctiletá linka

V takto zařízené kuchyni ob stojí i dnes kuchyňská linka stará čtrnáct let v provedení bílá a dřevo. „Jsem s ní už dlouho

nespokojená,“ podotýká paní Jaroslava. „Mně se ale líbí. Je důkazem, že klasika je nadčasová a bílou nic nezkažíte. I když tu nejsou moderní plnovýsuvy, vydrží ještě pár let, aniž by působila nepatřičně. Proti tomu vysloveně trendy věci se časem okoukají. Velké kusy nábytku je lepší pořizovat v neutrálních barvách, rozhodně nedoporučuji třeba zelenou či červenou kuchyni nebo podlahu, které se těžko kombinují a brzy omrzí,“ dodává Pavla.

Barevné ozvěny

Podobně „poskládané“ je i vybavení obývacího pokoje, který dělí schody do někdejších dětských pokojů na pracovní a odpočinkovou část. „V pracovním koutu jsem vyměnila stůl se skleněnou deskou za Ton z půdy, pracovní desku jsme natřeli načerno. Aby se tato barva opakovala i jinde, k noze lampy z půdy jsem koupila černé stínidlo,“ vypráví Pavla. Červené knihovny dodávají prostoru žádoucí barevný akcent. Aby i tato barva měla v pracovním ozvěnu, Pavla namalovala obraz s červeným objektem v popředí a červená zaznívá i ze zarámovaného plakátu. „V interiéru je toto opakování důležité, drží jej pohromadě,“ komentuje designérka.

*Na starém Klippanu se vyjímá
krávká kůže, hned vypadá neotřele.*

Část knihovny se ocitla
na bílém podstavci, dlažbu
zateplil peršan, konzolový
stolek a taburetky
pocházejí z loděnice.

Deska stolku v chodbě je původně schodnice, nová noha dostala pár ran kladivem...

Nadčasová pohovka a kráva

V obývací části byla původně kožená pohovka meruňkové barvy. „Vybírala jsem ji kdysi kvůli obdobné barvě stěn,“ vzpomíná majitelka. „Je chyba pořizovat vybavení podle výmalby, postup by měl být opačný,“ reaguje Pavla. Pohovka tak putovala na půdu, odkud se naopak vrátil nesmrtelný, dvacet let starý Klippan z IKEA. Dostal nový potah, Pavla na něj koupila hnědobílou kravskou kůži a „posadila“ pár polštářů. „Jeden jsem objevila u Jarušky v obchodě, další jsem ušila z utěrky...“ vysvětluje. Starý zlatý lustr nevyhodila, zlatá se přetřela na černou. Původní knihovnu Pavla rozebrala a část postavila na bílý podstavec – vytvořila tak kontrastní prvek oživující obývací část. Konzolový stůl je z Loděnice, taburetka opět z Loděnice slouží k sezení, ale i odpočinku nohou.

Ničit nové?

Nový je TV stůl, který dostal černý nátěr a „novou“ patinu i úchyty. „Když manžel viděl, jak se natírá a ničí, aby vypadal starý...“ vzpomíná usměvavě paní Jaroslava na reakci svého muže. Najdete tu druhý peršan z internetové aukce, nové lněné závěsy, obrázky se většinou vrátily z půdy, olej vedle kni-

Koupelna zůstala beze změn, s novou podobou bytu si rozumí.

hovny malovala Pavla. „Není třeba se bát kombinovat staré s novým. I tento obraz je záměrně malován jako kontrast ke zbytku místnosti. A pak existují také nadčasové věci, které můžete postavit do jakéhokoli stylu. Tady je to křesílko a přídatný stůl od manželů Eamesových,“ konstatuje.

Začátek na konec

Nový duch, který se usadil v patře, se ostatně hlásí už v chodbě přízemí, v němž bydlí maminka pána domu. Do původně bílé chodby přibily dvě tonetky z půdy. „Aby nebyla tak sterilní, natřeli jsme nabílo šedý sokl a při malování jsme na ty židle zapomněli,“ vysvětluje s nadsázkou vtip šedobílých tonetek Pavla. Obrázky jsou z půdy, pověšené na šňůrkách na kuchyňském věšáku z IKEA... V mezipatře pak zmizel původní předšňový stůl, nahradil ho „nový“, jehož desku tvoří stará schodnice, která je – jak jinak – z půdy. A spodní část? „Koupila jsem jednu nohu v IKEA, natřela ji nabílo, vzala kladivo a pár ranami jí dodala potřebnou patinu. Kousek je hned jak sto let starý,“ popisuje postup Pavla. Nad něj namalovala obraz podle starého návrhu na výrobu lustru, pomalovala také stínítko lampičky. Hezké věci jsou často jednoduché a ne vždy nepřístojně drahé...

